

El dia que Pau Lobo va aparcar el boogaloo

La periodista Maria Xinxó reflexiona sobre l'últim EP de Pau Lobo de La Sra. Tomasa, que parla de la mort del seu germà

Maria Xinxó | Cesc Sales

Ens acomiadem, dos petons per a cadascú, en total sis, i un "moltíssimes gràcies, ha quedat genial". Surten de l'estudi, encara emocionats, de fet jo també ho estic però no em puc permetre el luxe d'aturar-me un moment i pensar en tot el que acaba de passar, perquè el programa continua i el minut i 57 segons de publicitat ja s'està acabant; els anuncis, tan llargs que se'm fan en alguns moments i tan curts que em van semblar aquell dia. Però, tot i això, soc conscient de la meravella dels últims 15 minuts de ràdio.

Vaig tenir el privilegi de fer la primera entrevista a **Pau Lobo**, no com a cantant de **La Sra. Tomasa** sinó per haver tret un EP preciós, *Conmigo, tranquilo* (Halley Records, 2018), on s'acomiada del seu germà gran, que va morir de cop, d'un dia per l'altre. Són només tres cançons, que descriuen les fases del dol amb una senzillesa que sorprèn. Són tres cançons que parlen d'en Pau i d'en Marc, tot i que en realitat parlen de tu i de mi i de tots aquells que ja no hi són. És veritat que no ha inventat res. La majoria d'artistes s'ajuden del seu art per superar el dol: els pintors fan

quadres, els escriptors un relat i els cantants fan cançons. Quantes cançons hi ha de comiat? Incomptables. Però no sé si n'hi ha cap que aconsegueixi la sensació de pau i d'alliberament que tenen les del disc *Conmigo, tranquilo*. I això sense frases pretensioses, que encara té més mèrit.

En Pau va venir al programa *Islàndia* de RAC1 acompanyat dels seus pares, l'Alfons i l'Assumpta, que el dia que van sentir per primera vegada les cançons que el seu fill petit havia dedicat al seu fill gran segurament no sabien de què ploraven, si d'emoció, de pena o d'orgull. O de les tres coses juntes.

"Y de repente me dicen que tu ya no estás, que ya no volverás, no entiendo nada, dime a dónde vas, y de repente, sin avisar, sin despertar, te vas, así sin más." Passen dos dies i li surt a raig la cançó "De repente". És el retrat del primer moment, del cop, quan rep la trucada del pare que li diu que el seu germà és mort.

"Vuela, vete volando, como la arena más fina entre los dedos de las manos. Vuela, pero dejando un rastro y si puedes, de vez en cuando, échame una mano." Al cap de dos o tres mesos sent que necessita deixar marxar del tot en Marc. Neix "Vuela", la segona cançó, l'acceptació de la mort.

El títol del tercer tema torna a ser explícit: "Hace un tiempo ya". Han passat quasi dos anys i la seva intenció és aparcar la tristor. "Y ahora ya puedo pensar en ti y al momento sonreír, esto es nuevo para mi, medio raro, de sentir."

Si ja heu escoltat **La Sra. Tomasa** us atraparà el canvi de melodies. Desapareixen els ritmes ballables i llatins de "Yo traigo boogaloo" o "Es lo que hay", però n'apareixen uns altres amb un **Pau Lobo** pausat, tranquil i intimista. És talment com si et cantés només a tu, a cau d'orella.

Deia l'escriptor Sergi Pàmies, al programa *Al cotxe!* de l'Eloi Vila, que és una sort poder canalitzar els sentiments a través de la teva feina. Escriure o fer cançons i que serveixin de teràpia. De teràpia per al dol, en aquest cas. Jo no hi puc estar més d'acord i m'imagino que en Pau, també.